

1) Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilfælde.

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov om forandret Affattelse af §§ 39, 41, 42, 43, 71 og 72 i Lov af 12te Juli 1867 om Valgene til Rigsdagen.

Mødet, hævet Kl. 4. 10.

Fyrrethvende Møde.

Mandagen den 9de December 1895, Kl. 1.

Anden Viceformand (Trier): Ved Folketingsmanden for Københavns 11de Valgtreds (S. Jensen) er modtaget et Andragende fra Kobbersmed B. M. Grønvald om årlig Understøttelse af Statskassen. Andragendet vil blive tilstillet Finansudvalget.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilfælde.

S. Jensen: Jeg maa begynde med at gøre det høje Ting en Undskyldning, fordi jeg nødes til at lægge Beslag paa deis Opmærksomhed endnu nogle Ojeblikke; men efter den Udførlighed, hvormed denne Sag er bleven behandlet, nødes man jo ogsaa fra anden Side til at være noget mere udførlig, end jeg ellers havde tænkt var fornodent. Jeg skal først lige over for det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) gøre et Par Bemærkninger, idet jeg i øvrigt skal minde ham om, at hans Hovedsynspunkt ikke ligger væsentlig borte fra det, som jeg vilde have kunnet været med til, dersom det

havde været en fremkommelig Vej, nemlig at se lidt stort paa denne Sag, saaledes altsaa, at man ikke regnede det altfor nøje ud, hvorledes Byrden skulde falde. Altsaa, naar man kunde enes om at gøre det til en Samfundsag, helt igennem, turde jeg ikke for mit Bedkommende nægte Medvirning dertil, men jeg betragter det, som sagt, som en u fremkommelig Vej. Det ærede Medlem benyttede imidlertid de Tal, som jeg havde meddelt — og som vare hentede fra Tyskland — til at dække den almindelige Solidaritetsbetragtning paa en Maade, som ikke var ganske rigtig, hvorfor jeg skal tillade mig at berigtige den fejle Opfattelse fra hans Side. Han mente nemlig, at en Hovedsag var det, at alle Thynder kom ind under den allerlaveste Fareklasse, og derigennem maatte han antage, at vi alle vare interesserede i den laveste Fareklasse. Dette hidrører fra, at det Begreb, man i Tyskland kalder „privat Tjeneste“, oversatte jeg ved „Thynderforhold“; men det er jo en Selsfølge, at i dette Begreb „Thynderforhold“ kan der saa kun være Tale om rent personlig Tjeneste. Vilde man nemlig medtage under denne Fareklasse alt Thynde, vilde man i Virkeligheden komme ind paa alle andre Erhverv. Nej, denne Klasse er overordentlig lidet farlig og kun lidet omfattende; thi den omfatter kun de Samfundsklasser, som have Raad til at holde Tjenere, og disse ere ganske vist ikke udsatte for nogen stor Fare, naar deres Virksomhed indskrænkes sig til f. Eks. at bringe et Visitkort ud eller ind ad Døren eller lignende. Han maa altsaa ikke lægge meget stor Vægt paa en Fareklasse, der er overmaade lidet omfattende. Paa den anden Side medtog han den højeste Fareklasse, nemlig Jærnbannerne, saaledes at vi alle gennem Staten vare lige interesserede deri. Dette vilde ganske vist kunne siges, dersom man kun derved forstod Statsjærnbaner; thi derved vilde vi jo gennem en Bevilling paa Finansloven — hvad vi jo alle rede gøre — kunne varetage Samfundets Pligt. Men ved Jærnbane- og Trafikvæsen i det hele taget kommer der mange andre Ting ind end selve Statsbanedriften (Bluhme: Statsdrift). Ja, dersom det ærede Medlem først kunde saa gennemført Statsdrift paa alle private Jærnbaner m. m., kunde der vel siges noget for den Betragtning, men jeg tror rigtignok, at man saa vilde skyde Reformaten ud i en fjern Fremtid.

Jeg skal nu vende mig til det ærede Medlem fra Ringstøbing (S. C. Christensen) og da straks vende tilbage til det Spørgsmaal, han atter rejste om, hvor Skylden falder for, at denne Reform ikke blev gen-